

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **CZT a.s.**, IČ: 25272322
sídlem Lísková 1513, 268 01 Čáslav – Nové Město

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Palackého 2659, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č. j. 14693-17/2016-590000-11,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č. j. 14693-17/2016-590000-11, se pro nezákonnost ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 20 342 Kč, a to k rukám žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č. j. 14693-17/2016-590000-11,

Shodu s prvopisem potvrzuje

kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 29. 3. 2016, č. j. 12163-6/2016-900000, kterým byla podle ust. § 101 a § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta námitka žalobkyně proti exekučnímu příkazu správce daně příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb Komerční banka, a.s., se sídlem Na příkopě 969/33, 114 07 Praha 1, IČ: 45317054, k zaplacení nedoplatku ve výši 9.076.357,- Kč ze dne 8. 3. 2016, č. j. 14693/2016-590000-42 (dále jen „exekuční příkaz“). Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 3. 2016. Žalobkyně odůvodnila žalobu následujícím způsobem:

2. V žalobě žalobkyně namítá, že žalované rozhodnutí je nezákonné. Žalobkyně především namítá uplynutí lhůty pro placení daně, kdy v předmětném případě ohledně spotřební daně za zdaňovací období během roku 2006 lhůta uplynula nejpozději dne 31. 12. 2012. Žalobkyně je přesvědčena, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k zajištění předmětného nedoplatku ze dne 6. 5. 2011, č. j. 1079-17/2011-066300-021, bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. 20695-2/2013-590000, na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, nelze ho vnímat jako úkon přerušující běh lhůty pro placení daně dle § 160 odst. 2 daňového řádu. Rovněž lze analogicky poukázat na promlčení odpovědnosti za trestné činy dle § 34 trestního zákoníku. Žalobkyně poukazuje na možné účelové zřízení zástavních práv, jakožto úkonu dle § 160 odst. 3 písm. b) daňového řádu, jako na příklad zneužití práva, a poukazuje na to, proč by na rozhodnutí o zřízení zástavního práva, která jsou následně zrušena pro nezákonnost, nemělo být nahlíženo jako na platný úkon přerušující běh lhůty pro stanovení daně. Dle žalobkyně by rozhodnutí o zřízení zástavních práv mohla být zneužívána k účelovému stavění lhůt, pokud tak rozhodnutí o zřízení zástavního práva "neobstojí" v rámci opravných prostředků, nelze na ně nahlížet jako na úkon přerušující běh lhůty dle § 160 odst. 2 daňového řádu. Navíc žalovaný uvádí, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva nebylo nezákonné, ale neuvádí proč. Následný zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu nemohl vést k obnovení již zřízeného zástavního práva, žalovanému nic nebránilo vydat nové rozhodnutí o zřízení zástavního práva, což neučinil. Dále žalobkyně uvádí, že pokud rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo zrušeno pro nezákonnost, nemělo by ex tunc vyvolávat žádné právní účinky. Stejně závěry lze uplatnit rovněž ohledně rozhodnutí o posečkání ze dne 6. 5. 2011, č. j. 1079-18/2011-066300-021, kdy rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, došlo k pravomocnému zrušení rozhodnutí Celního ředitelství, které potvrzovalo dodatečné platební výměry. Dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013 vydalo GŘC rozhodnutí, kterými dodatečné platební výměry zrušilo a rozhodnutí o posečkání tak odpadlo. Rovněž na toto rozhodnutí o posečkání lze vztáhnout výše konstatované.
3. Další námitka žalobkyně se týká lhůty pro stanovení daně. Žalobkyně upozorňuje, že v projednávaném případě uplynula lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu, v takovém případě žalobkyni nemohlo být vyměřeno ani penále či úrok z prodlení, ani nesměl být vydán exekuční příkaz, když právo stanovit i vymáhat spotřební daň již zaniklo, předmětný exekuční příkaz je proto nezákonný. Dodatečné platební výměry byly vydány v listopadu 2007, dne 19. 1. 2008 bylo pravomocně rozhodnuto o odvoláních proti těmto dodatečným platebním výměrům. Řízení o žalobách před

krajským soudem proti těmto rozhodnutím byla zahájena dne 19. 1. 2009, tedy po dvou letech a 20 dnech lhůty pro stanovení daně. Po dobu řízení před krajským soudem byla dle § 41 s.ř.s. lhůta pro stanovení daně stavěna. Řízení o žalobách byla pravomocně skončena dne 23. 2. 2010. Dne 7. 1. 2011 bylo pravomocně rozhodnuto o odvoláních žalobkyně. Lhůta pro vyměření daně tak uplynula dne 3. 2. 2011, tedy tato lhůta uplynula ještě před podáním žaloby žalobkyní. Řízení o žalobě vedené před krajským soudem pod sp. zn. 30 Af 6/2011 bylo zahájeno dne 25. 2. 2011. Žalobkyně tak namítá, že k okamžiku, kdy rozsudek krajského soudu č. j. 30 Af 6/2011-334, který zrušil rozhodnutí GŘC, nabyl právní moci, tedy dne 19. 2. 2013, byla lhůta pro stanovení daně již "pryč". Neexistovalo žádné pravomocné rozhodnutí o stanovení daně, celní orgány již žalobkyni nesměly daň za předmětná zdaňovací období vyměřit, neboť došlo k promlčení práva tuto daň vyměřit, na tom nemění nic ani skutečnost, že kasační soud svým rozsudkem ze dne 19. 2. 2014, č. j. 8 Afs 17/2013-179, zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 30 Af 6/2011 - 334. GŘC jako odvolací orgán následně vydal rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013 a ze dne 13. 5. 2013, kterými zrušil dodatečné platební výměry. Zrušením rozsudku krajského soudu č. j. 30 Af 6/2011 - 334, tedy opět formálně existovala rozhodnutí odvolacího orgánu, avšak tato již nemohla vyvolat žádné právní účinky, když v mezidobí došlo k uplynutí lhůty pro stanovení daně a neexistovaly ani dodatečné platební výměry, které byly zrušeny rozhodnutími samotného GŘC. Na tom nic nemění ani § 124a daňového řádu, když toto ustanovení je účinné až od 1. 1. 2015. Znamená to, že vydáním nového rozsudku krajského soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 30 Af 6/2011-542, se rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 10. 5. 2013 a ze dne 13. 5. 2013 o zrušení dodatečných platebních výměrů nestala neúčinnými. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na judikaturu Ústavního soudu týkající se zákazu retroaktivity v právním řádu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10. Žalobkyně je přesvědčena, že §124a daňového řádu účinný od 1. 1. 2015 by se neměl vztahovat na projednávaný případ, když řízení o žalobě bylo zahájeno již v roce 2011 a rozsudek byl vydán v roce 2013, namítá, že by to nebylo v souladu s ochranou důvěry v právo, právní jistoty a nabytých práv.

4. Žalobkyně rovněž namítá výši penále, když žalovaný se touto námitkou uvedenou v odvolání vypořádal naprosto nedostatečným způsobem, když pouze uvedl, že není oprávněn v rámci řízení o námitce přezkoumávat výši penále. Dle žalobkyně bylo ale povinností žalovaného se touto námitkou zabývat (§ 159 odst. 3 daňového řádu), jelikož řízení o námitce se vede obdobně jako řízení o odvolání, správce daně je tak povinen řádně prověřit každý argument obsažený v námitce.
5. Žalobkyně dále namítá vady podpisu exekučního příkazu a žalovaného rozhodnutí. Namítá, že vnitřní předpis číslo 13/2016 "Podpisová oprávnění Celního úřadu pro Pardubický kraj" měl být zaslán žalobkyni dle § 115 odst. 2 daňového řádu před rozhodnutím o námitce, jelikož byl bezpochyby proveden jako důkaz a žalobkyně tuto listinu neměla k dispozici. Stejnou nezákonností trpí i žalované rozhodnutí, když trpí nezákonností pro absenci zákonné náležitosti dle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Žalované rozhodnutí neobsahuje ani uznávaný elektronický podpis, jak stanoví § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu.
6. Žalobkyně namítá nepřiměřenost daňové exekuce, kdy především nesouhlasí s formálním názorem žalovaného. Žalobkyně namítá, že žalovaný nepřihlédl k výši předmětné daňové povinnosti, kdy dle žalobkyně nelze pouze vycházet z data splatnosti daňové povinnosti. Navíc žalobkyně měla v úmyslu zaplatit spotřební dani a toto písemně sdělila správci daně.

Žalobkyně trvá na své námitce, že žalovaný zahájil exekuční řízení v době, kdy vzhledem ke všem okolnostem mohl a měl nabýt dojmu, že nebude třeba přistoupit k exekuci předmětné daňové povinnosti, a tím porušil svoji povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a povinnosti používat pouze takové prostředky, které daňové subjekty co nejméně zatěžují dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Dále žalovaný porušil zásadu dle možností vycházet daňovým subjektům vstříc dle § 6 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný zatížil žalované rozhodnutí nezákonností, respektive nepřezkoumatelností, když se vůbec nevyjádřil k namítané výši úroku z prodlení.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 2. 2017 uvedl, že žalobní námitky žalobkyně nejsou důvodné, napadené rozhodnutí považuje za věcně i právně bezchybné a odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě ze dne 26. 7. 2016, č. j. 14693-20/2016-590000-11 (příloha 27 vyjádření), ve věci vedené soudem pod spisovou značkou 52 Af 28/2016.
8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým zjištěním.
9. Na prvním místě je třeba zrekapitulovat, že v této věci žalobkyně zdejší soud již jednou rozhodoval, a to rozhodnutím ze dne 20. 4. 2017, č. j. 52 Af 50/2016 – 177, ve kterém se zdejší soud ztotožnil se závěry žalovaného a žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Toto v pořadí první rozhodnutí zdejšího soudu bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem rozhodnutím ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 Afs 132/2017 – 65, a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
10. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku korigoval názor zdejšího soudu ohledně otázky existence exekučních titulů, konkrétně platebních výměrů ze dne 21. 11. 2007, č. j. 9203/07-066300-024, č. j. 9204/07-066300-024 a č. j. 9205/07-066300-024. Otázka existence těchto exekučních titulů vznikla z důvodu, že výše uvedené dodatečné platební výměry ze dne 21. 11. 2007 byly odvolacím orgánem zrušeny jeho rozhodnutími z 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013, a to na základě právního názoru uvedeného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, který však byl posléze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 17/2013-179. Z tohoto důvodu tak ve zde projednávaném případě tedy vedle sebe existují dvě navzájem obsahově rozporné trojice odvolacích rozhodnutí, a to jednak rozhodnutí z 22. 10. 2010, č. j. 2694-3/2010-060100-021, č. j. 2677-3/2010-060100-021 a č. j. 2678-3/2010-060100-021, a jednak rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013, č. j. 18073-2/2013-900000-304.3, a ze dne 13. 5. 2013, č. j. 18073-3/2013-900000-304.3 a č. j. 18073-4/2013-900000-304.3; obě trojice odvolacích rozhodnutí jsou existentní a vyvolaly či vyvolávají právní účinky.
11. Nejvyšší správní soud tedy ve svém zrušujícím rozsudku zavázal zdejší soud pro další rozhodování tím, že bude nejdříve nutno se vypořádat se vzniklou nežádoucí situací ohledně rozporných rozhodnutí žalovaného, přičemž krajský soud je takovým názorem NSS vázán.
12. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku odkázal v rámci možného řešení vzniklé nežádoucí situace na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 249/2019-66, ve kterém Nejvyšší správní soud cituje k této problematice starší judikaturu NSS, konkrétně rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 71/2012 – 34, dle kterého, „[e]xistence dvou správních

rozhodnutí v této věci je jistě nežádoucí, nicméně nemá za následek zmatečnost řízení či nezákonnost kasační stížnosti napadeného rozsudku. Bude tedy zejména na žalovaném, případně na krajském soudu, vzniklou nežádoucí situaci ohledně v pořadí druhého rozhodnutí procesně vypořádat. Existence tohoto rozhodnutí nemá vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí, které je předmětem přezkumu v projednávané věci.“

13. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí zmiňuje i „návod“ pro správní soudy a správní orgány, jak vzniklou nežádoucí situaci řešit zákonným způsobem. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 – 41, dle kterého *„[n]ežádoucí situace by měla být v první řadě odstraněna příslušným správním orgánem. Vhodný způsob řešení nabízí správní řád ve svém § 94 a násl., upravujícím přezkumné řízení jakožto dozorčí prostředek, k jehož uplatnění dochází z úřední povinnosti a který umožňuje správnímu orgánu přezkoumat pravomocná rozhodnutí, je-li dána pochybnost o jejich souladu s právními předpisy (toto procesní řešení ostatně Nejvyšší správní soud nastínil již ve svém rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ans 10/2010 – 157). V případě dvou rozhodnutí vydaných v této věci je přitom třeba spatřovat nesoulad s právními předpisy v příkrém rozporu s právním principem non bis in idem (popřípadě v některých případech v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu). Tento princip je nutno pokládat za natolik stěžejní, že před ním musí ustoupit i zásada zakotvená v § 96 odst. 2 správního řádu, podle kterého se soulad s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Jakkoliv Nejvyšší správní soud nerozporuje názor stěžovatelky, že v době, kdy dochází k vydání v pořadí druhého správního rozhodnutí v této věci, rozpor s principem non bis in idem doposud neexistuje, neboť ten vzniká až následně s oživením rozhodnutí prvního a má jakési zpětné účinky, nebyla-li by v situacích obdobných té, kterou Nejvyšší správní soud posuzuje nyní, dána přednost zmiňovanému principu, bylo by řešení takových situací nikoli „pouze“ obtížné, nýbrž přímo nemožné. Pominout úpravu lhůt, kterou správní řád stanovuje k vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení (§ 96 odst. 1) či k vydání rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení (§ 97 odst. 2), však dle Nejvyššího správního soudu nelze, neboť by tím byla popřena funkce těchto lhůt jako procesního prostředku určeného k ochraně právní jistoty účastníků řízení. Za okamžik, od něž počíná běžet lhůta se subjektivně určeným začátkem, je přitom zásadně třeba mít den následující po dni, kdy byl správnímu orgánu doručen rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž byl zrušen zrušující rozsudek krajského soudu (v případě právě řešeném by jím byl den následující po dni doručení rozsudku č. j. 2 Azs 101/2015 – 32 stěžovatelce). V situaci (jaká je nyní), kdy Nejvyšší správní soud rozhoduje o převážné většině případů ve lhůtě několika měsíců (zpravidla nepřesahující jeden rok), a kdy tedy lze dodržet roční lhůtu pro zahájení přezkumného řízení i patnáctiměsíční lhůtu pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, se tento procesní prostředek jeví být vhodným pro řešení obdobných případů. (...) Nezahájí-li správní orgán přezkumné řízení z úřední povinnosti nebo nejde-li nastalou situací řešit skrze přezkumné řízení z jiných důvodů, lze dosáhnout odstranění nežádoucího stavu spočívajícího v rozporu s principem non bis in idem žalobou podanou ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.).“*

14. Krajský soud takto nastíněné řešení nežádoucí situace vnímá jako přiléhavé pro zde projednávanou věc.

15. Ve zde projednávaném případě bylo žalovaným rozhodnutím potvrzeno rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu správce daně příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb Komerční banka, a.s., se sídlem Na příkopě 969/33, 114 07 Praha 1, IČ: 45317054, k zaplacení nedoplatku ve výši 9.076.357,- Kč ze dne 8. 3.

2016, č. j. 14693/2016-590000-42, přičemž podkladem pro tento exekuční příkaz byla též dle správce daně vykonatelná rozhodnutí č. j. 9203/07-066300-024, č. j. 9204/07-066300-024 a č. j. 9205/07-066300-024, která však, jak již krajský soud uvedl po korekci NSS výše, již právně neexistují, jelikož byly odvolacím orgánem zrušeny a nedošlo k jejich obživení dle § 124a daňového řádu. Existují zde však rozporné trojice odvolacích rozhodnutí, a to jednak rozhodnutí z 22. 10. 2010, č. j. 2694-3/2010-060100-021, č. j. 2677-3/2010-060100-021 a č. j. 2678-3/2010-060100-021, a jednak rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013, č. j. 18073-2/2013-900000-304.3, a ze dne 13. 5. 2013, č. j. 18073-3/2013-900000-304.3 a č. j. 18073-4/2013-900000-304.3, přičemž jedna trojice dodatečné platební výměry uší a druhá trojice potvrzuje.

16. Ve zde projednávaném případě rozhodnutí o námitce a následně žalované rozhodnutí exekuční příkaz v plném potvrzují i přes to, že podkladem pro vydání exekučního titulu byly též zrušené platební výměry (viz výše), což jistě způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Dle názoru krajského soudu je tedy na prvním místě nutné ze strany daňových orgánů vyřešit vzniklou nežádoucí situaci ohledně rozporných rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům ku příkladu postupem, který nastínil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 – 41, a zákonným způsobem napravit neexistenci vykonatelných rozhodnutí, které byly podkladem pro zde projednávaný exekuční příkaz, který byl napaden námitkou a později též odvoláním proti této námitce. Z tohoto důvodu proto krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. rozsudku).
17. Pokud by již k této nápravě, jak popsal krajský soud výše, v průběhu soudního řízení ze strany daňových orgánů došlo, nemělo by to žádný vliv na rozhodnutí soudu, jelikož krajské soudy v řízení dle § 65 a násl. s.ř.s. rozhodují ke skutkovému a právnímu stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného.
18. Vzhledem k výše uvedenému tak má krajský soud za nadbytečné se v tento moment zabývat ostatními žalobními námitkami, jelikož jejich posouzení může záviset též na skutečnosti, jak bude výše popsaná nežádoucí situace vyřešena či v průběhu řízení vyřešena byla.
19. O věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě k tomuto nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
20. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalobci přiznal proti žalovanému náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku z žaloby ve výši 3 000 Kč dle položky 18 bodu 2. písm. a) Sazebníku poplatků jako přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a z kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč dle položky 19 Sazebníku poplatků (soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. rozhoduje i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti). Dále soud přiznal žalobci náhradu nákladů právního zastoupení, které trvalo v době, kdy byly učiněny všechny úkony právní služby. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby [převzetí věci, podání žaloby, podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], tj. celkem 9 300 Kč. Tato částka se zvyšuje o 900 Kč (3 x 300 Kč) jako paušální náhradu

hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupci žalobce byli plátcí DPH, proto se částka ve výši 10 200 Kč zvyšuje dle § 57 odst. 2 s.ř.s. o sazbu daně ve výši 2 142 Kč. Náhrada nákladů řízení proti žalovanému tak celkem činí 20 342 Kč. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená charakteru uložené povinnosti v souladu s § 160 odst. 1 zákona č.99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 15. června 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu